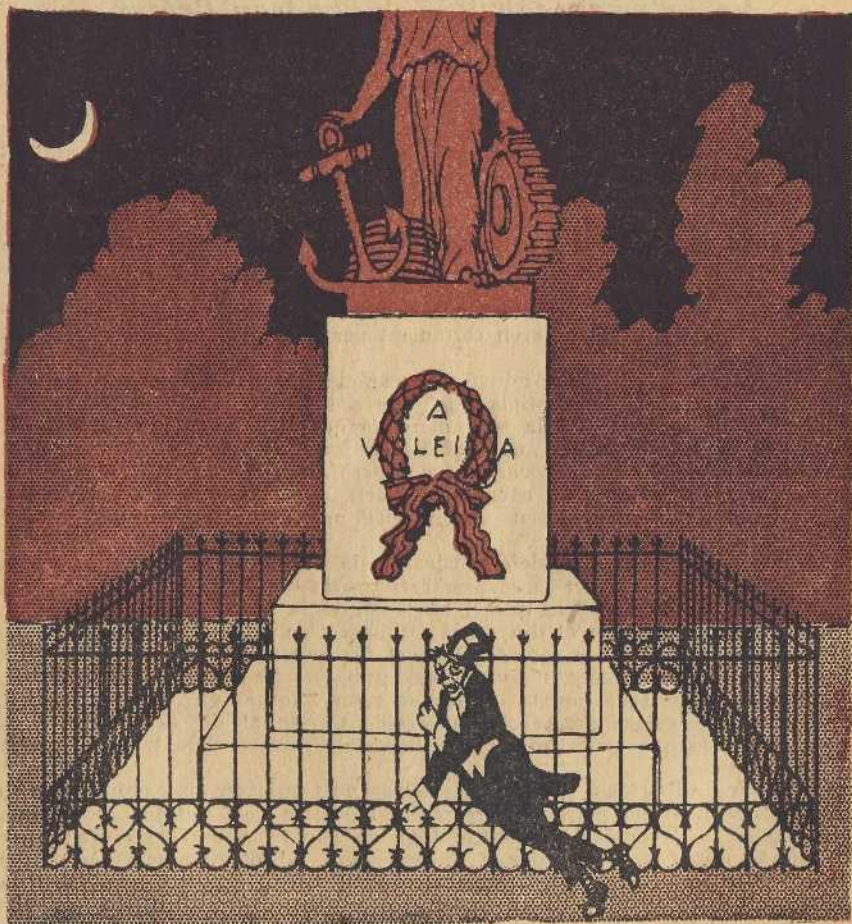

AQUELL BORRATXO

—He donat tres o quatre voltes i no trobo la porta... Això és que m'han tancat a dintrel

La primera comunió de Andreu Grétry

PEL dia més feliç de la vida sol ésser tingut aquell en que hom rep per primera vegada Nostre Amo. Bé podria tenir-lo també per tal el famós mestre compositor Andreu Grétry, el pervindre artístic del qual va decidir-se justament el dia de la seva Primera Comunió de resultes d'un accident que tothom deuria tenir aleshores com una desgràcia, malgrat l'inegable caràcter providencial que en ell es precis reconèixer.

Andreu Ernest Modest Grétry, nat a Liege l'any 1741, músic excel·lentíssim i una de les glòries més preclares de l'òpera còmica francesa, fins al punt d'haver sigut anomenat pels seus contemporanis el Molière de la música, va ésser fins a l'edat de dotze anys, ço que se'n diu un pobre noi.

Escàs d'intel·ligència, amb gens de vocació artística i dur d'orella, per torna, les seves aptituds no eren certament per a fer d'ell un músic com volien els seus pares.

Per contra era un bon minyó, de caràcter dolç i afable per tothom, àdhuc pel seu gos, una bestiola fidel que a tot arreu l'acompanyava.

Per tal de complaure a la seva mare, la qual tenia una gran il·lusió de veure-se'l artista, cada dia anava a la catedral amb l'organista, amb el fi d'aprendre el solfeig i de tocar l'orgue, però, el petit Andreu, malgrat la seva aplicació feia tan pocs avenços en l'art, que el seu mestre estava descoratjat del tot. Segons el seu parer, aquell minyó mai arribaria a entonar dues notes seguides.

Aquesta manca de disposició musical tenia aclaparat al noiet, qui sentia una veritable adoració per la seva mare i hauria donat tot lo del món per a realitzar les il·lusions de la que li havia donat la vida.

Arribà amb aquestes el dia de la Primera Comunió d'En Grétry. Pietós i amant de la seva mare com era, no cal dir ço que demanaria a Jesús en aquells dolçissims moments d'unió real amb qui tot ho pot. Esser músic, proporcionar a la seva mareta el goig de veure'l tornat un gran compositor.

Acabada la cerimònia succeí un accident, que al dir dels entesos va ésser causa de que aconseguís la predisposició musical que li havia negat la naturalesa.

A l'eixir de l'església i mentre els demés nois pujaven als carruatges amb les famílies llurs, la mare de Grétry, la modèstia dels mitjans de fortuna de la qual no li havien permès el luxe de llogar un carruatge, va donar la mà al minyó fent-lo pujar a l'acera, amb tal d'evitar que els cotxes l'atropellessin; més heu's aquí que en aquell moment un dels vehicles va topar amb l'andamiatge d'una casa en construcció, i desfent-se'n un dels taulons va caure damunt del cap del pobret Andreu, el qual caigué en terra sense sentits, amb un esboranc al front i amb la cara sagnant.

UN TENOR DESGRACIAT

—Ai, Senyor; tants com ell en dóna i veieu: la noia que ell estima no li vol donar el «sí»!

Transportat a corre-cuita a casa seva, varen ficar-lo al llit pres d'un violent accés de febre.

Durant nou dies l'Andreuet estigué entre la vida i la mort, sense que ni un instant la seva dessolada mare es separés del costat del malaltet.

Més heu's aquí que en ésser a la mitja nit de la que feia nou, el minyó va assentar-se al llit tot d'una, i esguardant amorosament a la seva mare va dir-li amb un accent d'absoluta seguretat:

—No tinguis temença, mare; jo seré un bon músic.

La pobra dona, davant d'aquell exabrupte, va figurar-se que el seu fill desvariejava i que la seva última hora havia arribat.

El ferit, però, guarí, i després de passada una llarga convalescència, el noi reprengué els seus estudis musicals, observant el seu mestre, amb gran sorpresa, que tenia l'oïda molt més fàcil i retenia amb gran precisió els sons.

Consultats els metges sobre el cas, varen confirmar que, en efecte, el crani havia sofert una transformació que havia influït en els orgues auditius del pacient.

Sense l'accident, doncs, de que va ésser víctima l'Andreu Grétry el dia de la seva Primera Comunió, a ben segur que no hauria escrit mai «Quatre parlants», «Els dos avars», «Zemira i Azor», «Ricard, Cor de Lleó» i tantes altres belles obres musicals que li alcançaren justa popularitat.

ABECÉ

Nou horari

EN TRE els meus condeixebles més estimats, en recordo un que anava a un altre estudi i que sempre s'havia distingit per la seva gran facilitat en oblidar les lliçons.

Malgrat aquesta particularitat el meu condeixeble ha estat un xicot que ha fet molta carrera i per això convé que els meus lectors el coneguin perquè no hi ha res com l'exemple per a estimular la joventut.

El meu amic es deia Joan Lluc, i era en tota cosa el primer, sobretot en sortir d'estudi.

La seva precocitat era tan gran que als set anys va fer la Primera Comunió, als vuit mesos ja anava calçat, i als disset anys ja era major d'edat, cosa que fins ara ningú no havia mai aconseguit fins a vint-i-tres anys.

Sabia molt de muntar en bicicleta, sobretot el seu germà, perquè ell més aviat sabia muntar en auto.

En això havia adquirit tanta facilitat que el mateix li era un auto tant que un de descobert.

Un dia que un auto va topar amb un tramvia ell anava justament en tramvia, però era d'una altra línia.

Mercès a això no hi va haver a casa seva cap desgràcia personal, ni bestial tampoc, perquè de l'auto no quedà aixafat més que el guarda-fang, el guarda-pols del xòfer, el guarda-agulles del tramvia i un guarda urbà, sense que els cavalls del motor rebessin ni tan sols una rascada.

Però tot això no són més que els preliminars d'una existència per tots conceptes exemplar.

El gran Marden, l'autor de tants i tants llibres estimulants de la voluntat, coneixent les grans qualitats d'en Joan Lluc, el volia posar com exemple en un dels seus llibres, però se'n va descurar perquè, com ja havem dit, aquest xicot era molt desmemoriat.

La seva tenacitat es pot comparar a la de Napoleó, solament que el meu amic duia barret de palla a l'estiu, i Napoleó era emperador dels francesos molts anys abans.

Una de les coses que més el preocupava, era la hidroteràpia fresca.

No podia sofrir res calent. Un dia que la minyona li serví un vas d'aigua sortint de l'aixeta, va agafar una enrabiada tan forta que, no diré que s'hi pesés malalt, però convalecent, sí.

Des d'aquell moment ja no es preocupà de res més sinó d'estudiar un procediment per a refrescar les aigües.

Algú li va dir que el glaç anava molt bé, però tenia l'inconvenient que es fonia. Un altre li aconsellà l'ús del ventilador, però encara no hi atansà el got, el ventilador li clavà cop de pala i deixà el got romput i a ell tof esquixat.

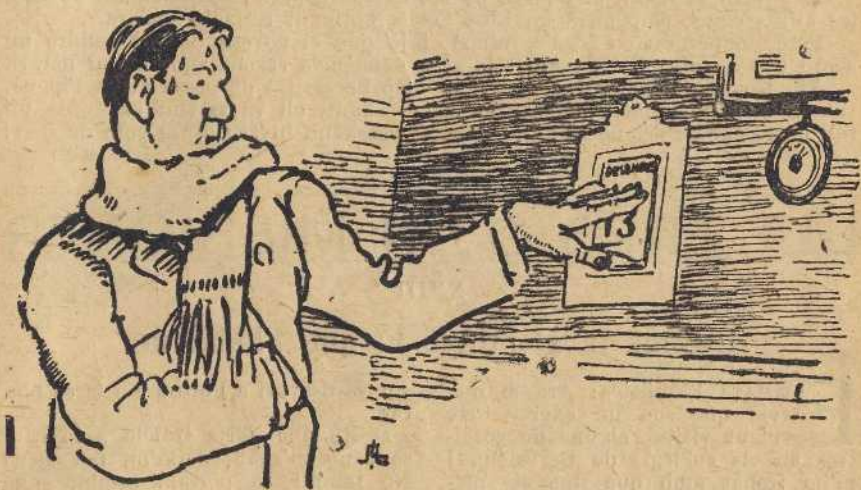
Una de les proves que més bon resultat li donà fou el de posar l'aigua en fresc. Agafava una galleda d'aigua fresca i hi ficava el gerro ple d'aigua, però l'endemà ja no era fresca ni la de la galleda, ni la del gerro.

En vista d'això resolgué fer passar l'aigua per un local ben orejat, però no en trobà cap per llogar.

Qualsevol altre s'hauria desanimat. Doncs, ell, al contrari. Com més li fracassaven els intents, més insistia. Així arribà al mes de desembre, i un matí va rebre el premi al seu heroic treball. Quan es rentà la cara trobà l'aigua tan freda que tot seguit se n'hi va haver de tirar un xic de calenta.

A l'últim havia sortit amb la seva. L'aigua que pocs mesos abans no es podia beure de tan calenta, ara rajava fresca com el glaç.

Alguns periodistes que escrivièn en alguns periòdics li varen fer una cam-

panya afirmant que la causa de la fredor de l'aigua no era cap procediment del genial inventor, sinó simplement obeïa al fet d'haver arribat l'hivern amb ses glaçades.

Sembla mentida que encara hi hagi tants ignorants, per no dir tants gosos de la glòria dels altres. Es cert que l'hivern havia arribat. Això ja ho sabem, però cal preguntar: Es que si en Joan Lluc no hagués tingut la gran constància i la gran persistència, hauria arribat a l'hivern fent proves? No! Doncs a què regatejar-li mèrits?

Però, per si algú ho volgués discutir encara, en Joan Lluc no s'adormí damunt dels llorers, i en lloc de quedar satisfet de la troballa que li havia donat a conèixer la gran influència del temps en l'aigua, es quedà estudiant encara nous procediments refrescadors i tots li donaven un resultat meravellós.

Posava aigua amb gel i li quedava gelada. La posava sense gel i, també, freda com un glaç.—Oh, ja, ja!—deien els envejosos.—Com que ara som a l'hivern!...

Doncs ara veuran el que va passar. Fent proves i més proves vingué l'es-

tiu, i, en efecte, l'aigua, la mateixa aigua que a l'hivern rajava freda, a l'estiu era calenta.

El meu amic va comprendre que això era degut a la potència calorífera del sol i a la temperatura del temps.

Era molt natural que a l'hivern l'aigua fos freda i a l'estiu calenta, mentre les necessitats de l'home reclamen aigua fresca a l'estiu i calenta a l'hivern...

La solució no trigà a acudir al magí excepcional d'en Joan Lluc. Així com el govern francès avençà el rellotge d'una hora, ell proposà al govern que avancés el calendari d'una estació; és a dir, començant l'hivern el 21 de juny, tindriem l'aigua calenta en temps de fred, i començant l'estiu el 21 de desembre tindriem aigua fresca tot l'estiu.

El govern es reuní, el Consell de ministres va parlar extensament de moltes altres coses, però en Joan Lluc no ha obtingut resposta encara.

Però no per això s'ha desanimat, i ja que el govern no vol pendre un acord tan senzill, ell ha regulat la seva existència segons aquest nou horari.

Ara per ell és l'hivern, i així no té cap necessitat de posar gel a l'aigua. Ditxós d'ell que, mentre nosaltres estem suant, ell va treient cada dia un full de calendari del mes de desembre, i passa un hivern sense gota de fred!

JIM-FIT

LLETRES D'UN MISSIONER

XXIII

L'amor fa al mlnyò lo que l'hàbit no

ESTIMATS Patufistes: Ara si que veig que sou un exèrcit. He volgut visitar alguns de vosaltres en els col·legis de Barcelona i m'he trobat amb que fins els mateixos mestres són Patufistes! Però, ara heu de recordar-vos de tornar-me la visita ben aviat. I ara entornem-nos-en cap al meu diari.

«Hong-Kong, 13 de juny de 1915.—L'irlandès Mister O'Hara truca a la porta tot atrafegat.

»—I doncs—li dic,—què li passa?

»—Dos mesets més i Irlanda serà lliure!

»—Vaja, quin dimoni escuat t'ha vingut a veure?

»—Me'n vaig, deserte... M'he entés amb el fegoner del «Empressof Rússia» (un vaixell) i ja tenim la trama feta per declarar l'Irlanda lliure!

»—Ai, pobret!... Mira no em facis riure, perquè si persisteixes amb

aquest desvari a l'últim em faràs plorar.

»—No puc, faria traïció a la causa... no m'agafi, deixi'm, per Déu! No tanqui la porta... sembla que m'ofegui el cor.

»—Patrici!... Més val que caiguis als meus braços, que per terra afusellat... T'estimo massa per a deixar-te marxar. Recordat que ets soldat, i que has jurat defensar la bandera anglesa.

»—Oh, no! Jo no he jurat el vermell d'aquesta bandera, que sempre em recorda la sang que han derramat els meus pares.

»Una hora vàrem estar amb aquesta agonia de sentiments, mentre ell sentia xiular el vaixell, i jo l'impedia anar-se'n fent-li tota classe de consideracions. Per fi comencem de sentir tot un moviment de gent per la casa com si busquessin algú. Te-

—No vols quedar-te a pescar aquí amb mi?

—No, noi, no. Fa massa sol.

—Doncs, jo no vinc amb tu perquè més m'estimo sol que... mal acompanyat.

ment que els plans de Mister O'Hara haguessin sigut descoberts, li dic:

»—Això no pot ésser altra cosa que et busquen per fer-te presoner. Puja a l'hamaca i no et moguis fins que torni.

»Surto i trobo dos soldats fills d'Irlanda, quins em diuen que, per ordre del Governador busquen a Mister O'Hara per un assumpte urgentíssim. Me'ls emporto cap al meu quarto i els hi dic:

»—Mister O'Hara serà aquí dintre poca estona; més ara, mentre l'espereu, diguen-me: què farieu vosaltres per a poder donar la llibertat a Irlanda?

»—Tant o més que els nostres pares—contesten.

»—Doncs bé—els hi dic,—aneu a trobar al Governador i digueu-li que el vostre compatriota que busqueu, ha estat tot el matí dins del meu quarto i que no és veritat que ell sigui un desertor».

L'amor a la Pàtria va fer pendre al meu amic aquesta decisió tan forta i tan compromesa; més l'amor a la Religió el va portar als meus braços per a lliurar-lo de la mort. Company meu en totes les meves empreses, no fa molts dies que va ésser a Barcelona, on va firmar un article molt interessant sobre l'estat polític de la Xina. Tot això perquè veieu que l'amor fa al minyó, lo que l'hàbit no, com us deia,

L'ONCLE MISSIONER

Marta

TOTHOM ho deia que aquell xicot era un mala-entranya, puix no passava dia sense que pel veïnat no corrés la veu d'una nova dolenteria d'aquella peste de barri.

L'Enriquet, heroi d'aquesta història, era el qui tant feia parlar a les comares del veïnat d'un dels barris un xic apartats de la ciutat de Barcelona, i cregueu que de instints perversos ho era, puix broma que ell feia, broma en que l'actor principal ne sortia greument perjudicat en tots els conceptes.

El senyor mestre l'havia tret de l'escola per cascarràbies i buscarons, després d'haver-li fet deu mil reflexions que l'Enriquet de moment comprenia, però que prompte oblidava.

Així, els seus pares, veient amb dolor la pua que era el seu fill, resolgueren posar-lo d'aprenent a una fusteria del mateix carrer, per veure si s'esmenava.

Al mateix replà on vivia l'Enriquet amb els seus pares, hi vivia una vídua amb dos fills. L'un es deia Manel, aprenent també d'una fusteria, i l'altre era la Marta, una xamosa nena, senzilla i feïnera, en qui trobava bona ajuda la pobra vídua en els quefers domèstics, encarregant-li a ella aquestes tasques, quan ella se n'anava a casa d'uns senyors a rentar la roba.

Els tres vivien amb pau i tranquil·litat, ben al revés dels seus veïns, els pares de l'Enriquet i aquest, a qui les malifetes del noi tenien en completa preocupació.

No cal dir que l'Enriquet havia sigut despidit de la fusteria, i no us cregueu que per un tres i no res, sinó per haver-se barallat amb el fill de l'amo, perquè aquest li féu una atinada observació.

La mare de l'Enriquet tenia, com

quasi totes les veïnes, ses converses per les finestres del pati.

—I, doncs, l'Enriquet, no treballa?

—Cal No, senyora. Va barallar-se amb el fill del seu principal i vegi...

—Ja li dic jo...

Cal observar que l'Enriquet, que esmorzava al menjador, oïa la conversa.

—No tothom té la sort de tenir un fill com el de vostè, tan bo i respectuós i que tothom aprecia.

—Sí que és cert que Déu m'ha donat aquest sort, puix si la Marta és un àngel, en Manel és un noi al que no es pot demanar més.

I la conversa anà seguint.

L'Enriquet, que més d'una volta s'havia topat amb la veïneta, no li semblà mal «lo d'àngel», però allò de que en Manel fos tant estimat i ell menyspreat li queia molt malament i costa amunt i això començà a fer-lo pensar i pensar, i pensant pensant li anà posant odi fins al punt de voler-li jugar una mala passada.

Lo extrany del cas és que mentre l'Enriquet avorria i odiava a en Manel, sentia una gran simpatia i un no sé què per la Marta, fent-li experimentar una confusió que ni ell sabia a què atribuir-la. Tot això el tenia concirós i pensatiu i resolgué posar-hi fi, puix l'enveja al seu veí, no s'ablania i allò de veure's comparat amb ell, en sentit oposat per tots els veïns, li aivava la boja passió que pateix l'envejós. Es resolgué.

Ell sabia que en Manel anava a treballar a les set; doncs per quan sortiria, ell hauria posat un cordill lligat de la barana de l'escala al bastiment de la porta del seu pis a un pam de terra, i així en Manel cauria escales avall i restaria bona dies a treballar altra volta.

El projecte era inhumà, però no es

PRESCRIPCIO FACULTATIVA

—A vostè el que li convé és molt descans, estar ben tranquil, no rebre cap emoció. Quin ofici fa vostè?

—Sóc anarquista.

—Doncs, miri, almenys es té d'estar un parell de mesos sense tirar cap bomba.

MALLOL

deturà pas, sinó que es decidí a fer-ho a l'endemà.

Eren tres quarts de set del matí.

L'Enriquet obrí cautelosament la porta de casa i, sense fer remor, lligà el cordill entre barana i bastiment, en un clau que hi havia i, ja llest, es retirà esperant el moment que en Manel sortiria.

Començava a fruir sa venjança quan es recordà de la Marta i un calfred correngué son cos. No era de dubtar que la Marta n'hauria un fort disgust de ço que li passaria al seu germà. Encara podia evitar-ho; si sí que podia, però, no; pogué més l'enveja.

En aquell moment s'obrí la porta del pis d'enfront.

Amb el cor sospès, l'Enriquet guaità per la reixeta i, amb gran esvera-

ment, veié que era la Marta la que es disposava a sortir.

Una tempesta caigué damunt seu. No era ell; era ella, la Marta, la que ell veia en les seves il·lusions, la que anava a ser víctima de la seva enveja!

Posà mà al pany per a sortir, però era tard.

Un crit esgarrifós s'oí al mateix temps que el soroll d'un cos que cau donant cops a la paret.

Groc com la cera, l'Enriquet sortí i després d'arrencar el cordill d'una estrebada, anà a auxiliar a la Marta i amb llàgrimes als ulls li digué:

—Marta, perdona'm. Jo he sigut qui t'ha fet caure.

La Marta que, afortunadament, no s'havia fet mal d'importància, restà estranyada de tal confessió.

Algunes veïnes, atretes pel crit.

igual que en Manel i sa mare, sortiren a l'escala i auxiliaren a la noia.

A les preguntes de la mare i de les veïnes, al consegüent «com ha sigut», contestà que havia reliscat, treient aixís un gran pes del cor de l'Enriquet a qui la seva dolenteria tenia ben confós.

Assistida convenientment i vist que no era res d'importància, en Manel se n'anà a treballar i poc després, la mare, no sense abans haver demanat a la mare de l'Enriquet que es cuidés un xic de la noia, que es quedava en una cadira llarga per mor de les contusions rebudes que encara que caireixien d'importància, li adolorien tot el cos.

L'Enriquet patia horriblement, puix el que havia fet i el fatal desenllaç, no el deixava viure i de bon grat s'hauria estimat més haver caigut ell, que no pas aquella xamosa noieteta que per tots era una joia. No podia més, i així aprofitant una de les entrades de sa mare al pis de la vídua, hi entrà també i en el moment que sa mare fou per una tassa a casa seva, li digué:

—Marta. Jo sóc el culpable de tot ço que et passa...

—Desenganya't, amb aquest bigoti sempre semblaràs un vell. Veus, jo abans semblava un vell, però des de que m'he tret el bigoti...

—Sembles una vella.

—Tu?

—Sí, jo que sóc molt dolent i volia que el teu germà s'hagués fet mal.

—Per què?

—Perquè aixís, amb el mal que s'hauria fet, no hauria treballat i entretant jo trobaria feina i em portaria bé, essent aixís estimat per tot hom com el teu germà, i no m'haurien tingut en menys com em tenen ara.

La Marta se'l mirà sense odi, i sí compassivament. Aquella mirada que lluny de tot enuig i plena de benevolença li adreçà la Marta, acabà de confondre'l i apropant-se a la noia amb la veu trencada per l'emoció, li digué:

—Em perdonaràs algun dia, Marta?

—Ara et perdono, però m'has de prometre que no faràs mai més cap malifeta i que procuraràs ésser un home.

Ell, que precisament això volia jurar-li, li digué:

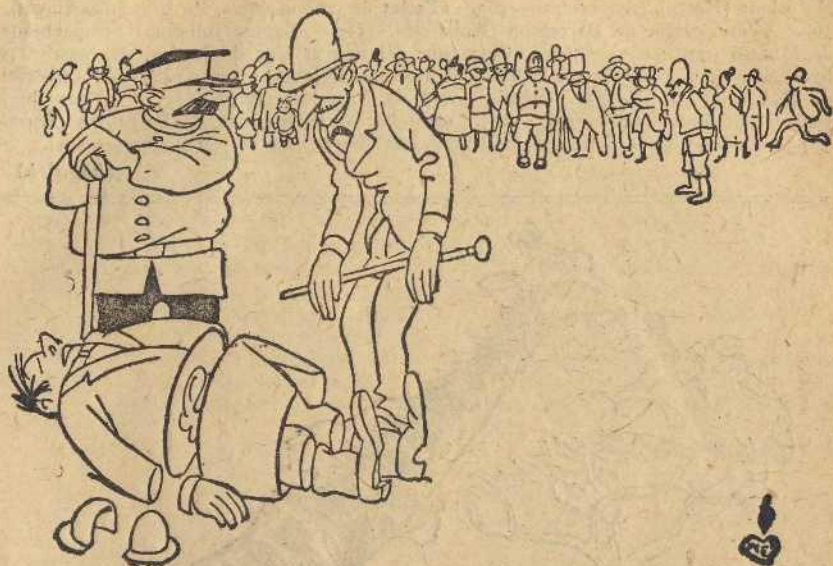
—Sí; t'ho prometo, i estigues segura que compliré una paraula.

La mare entrà amb ço que havia anat a cercar i l'Enriquet es despedí de la Marta radiant de satisfacció, i sense entrar a casa seva, se n'anà a buscar on manqués un aprenent de fuster.

Dos dies després, la Maria estava completament bé i l'Enriquet havia entrat en un gran taller de fusteria.

Estimats lectors: Aquell Enriquet tant dolent, no es deixà portar mai més per sos instints dolents i sí, per la promesa que havia fet a aquella xamosa nena que un dia fou sa esposa, quan ell empenia el càrrec d'encarregat principal del gran taller de fusteria on entrà d'aprenent dos dies després d'haver promès a la Marta, ésser un home.

R. Ros

—Doncs, miri, és l'autobus que li ha passat per damunt.

—I l'ha mort?

—Ja ho crec. I encara sort que l'autobus anava buid.

Els Pomells de Joventut

EL SANT PARE BENEIX ELS POMELLS DE JOVENTUT

El Directori dels Pomells de Joventut de Catalunya, ha tingut l'alt honor i la gran joia de rebre de Roma el següent radiotelegrama en resposta al que els Pomells de Joventut de Catalunya varen adreçar a S. S. Pius XI, expresant-li llur adhesió filial i implorant la seva benedicció:

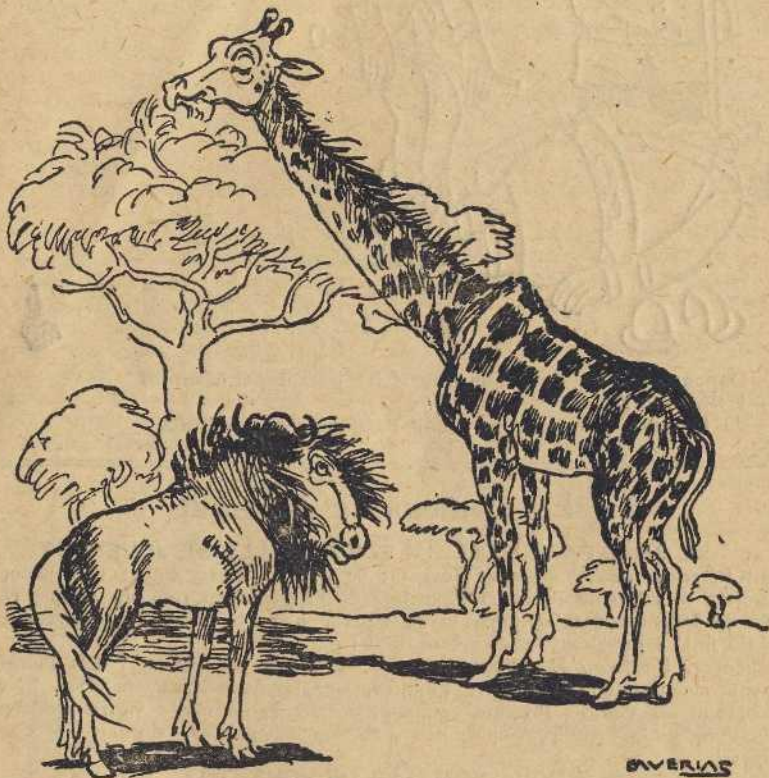
«Senyor. En Josep M.ª Folch i Torres, President del Directori dels Pomells de Joventut de Catalunya:—August Pontífex, complaent-se vivament filial homenatge contesta als Pomells Joventut catalana, donant de tot cor a vostra presidència i socis l'implorada benedicció apostòlica amb copioses gràcies celestials. — *Cardenal Gasparri.*

NOUS POMELLS DE JOVENTUT

551. «Jaume Balmes», de Badalona (joves).—552. «Cantaires de la terra», de Barcelona (Gràcia), (senyoretetes).—553. «Fadrins i fadrinetes», de Sant Boi del Llobregat (mixte).—554. «Flor a la Moreneta», de Barcelona (senyoretetes).—555. «Flors i fruit», de Barcelona (joves).—556. «Verge del Puig», de Sant Celoni (joves).—557. «Estandart de Catalunya», de Barcelona (joves).—558. «Poncelles daurades», de Barcelona (joves).—559. «Poeta Cabanyes», de Vilanova i Geltrú (senyoretetes).—560. «Amor i fortitud», de Barcelona (mixte).—561. «Els petits catalans», de La Escala (joves).—562. «Tanyes de la Ribera», de Barcelona (joves).—563. «Poncelles de la Pàtria», de Barcelona (Horta), (senyoretetes).—564. «Nous Plançons», de

Barcelona (Horta), (senyoretas).—565. «Esclat de tramuntana», de Villajuiga (joves).—566. «Verdaguer», de Barcelona (senyoretas).—567. «Santes Juliana i Semproniana», de Mataró (senyoretas).—568. «Germanor del Sagrat Cor de Jesús», de Secuita (senyoretas).—569. «Llevor de Pàtria», de Barcelona (joves).—570. «Pàtria i Llibertat», de Barcelona (joves).—571. Pàtria jove», de Barcelona (joves).—572. «Flors de joventut», de Barcelona (mixte).—573. «Roselles sarianenques», de Barcelona (Sarrià), (senyoretas).—574. «Flaires de Nazaret», de Barcelona (S. M.), (senyoretas).

(Seguirà)

SVERIAS

- Bon dinar, senyora Girafa.
- Mercès, Gusc, però no dino, sopo.
- Ai, ai; si som a migdia.
- Sí, però quan m'arribarà al païdor serem les set del vespre.

El suplement d'EN PATUFET, corresponent al present número, publica el dinou fullotó de la interessant novel·la d'En Josep M.ª Folch i Torres, LES MEMORABLES AVENTURES D'EN ROC GENTIL. Amb aquest suplement es regala el conte complet «Un bon padrí», per Manel Marinell-o

Astúcia

Era entrada de fosc quan encara discutien. El mòbil de la discussió eren les despulles d'una gallina, encara fresques, despreses de les urpes d'una àliga en sentir-se ferida pel llamp, quan, altiva i orgullosa, volava amb la majestat que ella sap fer-ho, vers l'esboranc més alt que en la més alta i rocosa muntanya li era niu.

Llavors la guineu, sospitant que amb raons, per poderoses que aquestes fossin, no arribarien a entendre's, va fer-li el següent parlament, fiant en que, amb la seva acreditada astúcia, arribaria a posseir les tan cobejades despulles:

—Senyor Llop: ja veig que us és molt dolorós resignar-vos a perdre aquest tros de gallina del Prat. Jo us el cediria en gràcia a l'alta consideració que em mereixeu amb tot i tenir-hi més dret que vós; però fa vuit dies que, per manca d'altres substàncies més nodridives, faig vida vegetariana i el meu metge m'ha fet veure que aquest règim no em convé. Per aquest poderós motiu d'ordre fisiològic em veig obligada a prescindir de les consideracions de què us he parlat i per a dirimir aquesta enfardegadora situació us vaig a pro-

posar un sistema. Es molt senzill. Demà, a trenc d'alba, ens reunirem tots dos en aquest mateix lloc; qui primer vegi sortir el sol... que bon profit li faci.

Estant conforme el senyor Llop, van ren-deixar la carn en lloc segur i cadascú se'n va anar a casa seva.

A l'endemà, de bon matí:

—Déu vos guard, senyor Llop. Com s'ha passat la nit?

—Bé. I vós, senyora Guineu?

—Bé, gràcies.

Després d'aquestes frases d'elemental educació el llop va treure de la butxaca unes ulleres amb els cristalls fumats i, en posar-se-les, va situar-se dalt d'un turonet, donant front a llevant.

La guineu va limitar-se a donar mitja volta i quedar-se mirant vers ponent.

Passen cinc minuts.

—Ja està!—diu la guineu, amb naturalitat.—Senyor Llop, haveu perdut!

Aquest quedà perplexe en veure la lluisor del sol en la coma més alta de la muntanya que li signava la guineu.

La qual, gràcies a la seva astúcia, aquell dia va fer un àpat esplèndid.

E. HERRERA

El «Violet» continua

Els viatges de Gulliver

i prepara per a la pròxima setmana

L'eficàcia de l'específic

d'en Cornet, de quina historieta publiquem avui el retrat d'un dels personatges.

Pàgines viscudes

La nena del camp de dalt

QUAN en Tom, amb el sac buid dessota l'aixella, arribà a la barraca, es quedà tot parat en veure la porta ajustada.

Ell, que ja venia pensant que sa mare l'esperaria al dintell de la porta per a rebre'l, com de costum, a crits i a cops, es quedà tot eixelat veient que la porta era closa.

No hauria sapigut dir el per què, però és el cert que en Tom sentí que el cor se li encongia.

Cada dia arribava en aquella hora de capvespre, i cada dia rebia una pallissa per massa tardaner. Després, la mare, amb la mà parada li feia donar els comptes del paper recollit i venut:

—N'has omplenat tot el sac? Quants quilos n'hi havia? A quant te l'han pagat?

Si en Tom no responia de pressa i seguit, o bé si no quedaven prou clars els comptes, cosa que succeïa sovint, en Tom tornava a rebre, i tenia ocasió de sentir-se nomenar pels noms menys honorables que oïda d'home pugui escoltar:

—Pillet, perdut, lladregot!...

Però, avui, era tot una altra cosa. La barraca closa, apareixia voltada de silenci i de solitud. No semblava la mateixa. En Tom no gosava, com qui diu, atansar-s'hi.

Va mirar a tots entorns, i no veient ningú arribà fins a la porta i l'obrí poc a poc.

A dins era fosc, gairebé...

Quan tingué l'esguard avesat a la fosca, en el recó de més endins, davant de la cortina de sac que partia la barraca en dues parts, hi vejà com un farcellet que es movia.

Era la petita, que en veure entrar el germanet es posà a remoure braços i cames per a fer-se veure.

En Tom s'hi atansà. La petita pantejava fadigada. De tant en tant, un gros sospir com un sanglot que li venia de dins de tot del cor, la comovia tota.

—Es veu que t'has fet un bon tip de plorar, Nieta.

La Nieta li allargà els braços, i ell la prengué i se la pujà a coll.

La petita, agraïda, se li arrapà en una forta abraçada.

—Si, ja ho sé; però no et pensis que t'hi hagi de tenir gaire a braç!—féu en Tom entel·lant amb el dir barroer la bona gràcia del gest amable.

—On és la mare?—preguntà després d'haver mirat des de fora moltes vegades.

—Nan-nà—respongué la petita.

—Bona hora per anar a passeig!—remugà el xicot, de mala gana.

I es va asseure al dintell de la porta deixant la petita que jugués asseguda a terra, a prop d'un pilot de desferres.

En Tom es posà a pensar, tot mirant el cel que s'entofosquia:

—Quina en fóra que la mare, a l'últim hagués fet el que tants cops havia amenaçat!—rumià el xicot.

Més d'un cop, quan estava arborada d'enuig de tant sentir plorar de fam a la petita o per qualsevol trapaceria del noi, en Tom recordava haver-la sentida exclamar: «El millor dia me n'haig d'anar, que no em veurà ningú mai més!»

I això, lligat amb una conversa que un dia el noi li sentí, explicant que cap a França es pagava a tan bon preu el servei, i que ella si no tingués la nosa dels fills hi aniria i, jove com era, es faria tan bona mesada servint, acabà per a fer creure a en Tom que la seva mare els havia abandonat i que ja no la veurien més.

—I, deixar la petita així!...—reflexionà en Tom, mirant-se la germaneta, amb llàstima.

Quan ja fou ben fosc, pensà que bé caldria entrar, però tantmateix experimentà com una mena de basarda i això que en Tom no era poruc.

Donant la mà a la Nieta que ja s'havia tornat a arracerar amb ell, entrà i encengué el bocí d'espelma que hi havia en el broc d'una ampolla.

Donà una ullada entorn de la barraca i ja no li quedà dubte que la mare els hi havia fugit.

Tot s'ho havia emportat. Els sabatots que ella mateixa s'havia adobat el dia abans, la mantia del seu jaç, el mocador gran que es posava a les espatlles quan sortia a fer de captaire...

La Nieta somicava de gana, i en Tom ho endevinà perquè ell també en tenia.

Cercant pel calaix de la taula, trobà un crostó. En donà un capsiró a la Nieta i l'altre el tallà, com sa mare li havia fet fer molts cops, per a sopes.

Després de molt bregar conseguí que el foc no se li apagués i que el pa se li estovés, però les sopes varen sortir molt bones, amb un gust de fumet i tot.

Se les varen partir amb la Nieta. Una cullerada per un, una per l'altre. L'última, ja la tenia en Tom a punt de xarrupar-la, però com que la menuda mirava molt, la va deixar per ella, finalment.

* * *

La mare no tornà. Quan varen haver passat vuit dies, en Tom ja no hi pensà més i la Nieta ja en feia quatre que no l'anomenava.

En Tom en tenia un tip per això. Com que la Nieta no tenia més enllà d'un any i mig, ell havia de vestir-la cada dia, quan tornava a casa després de la primera recollida de papers del matí.

Perquè en Tom matinejava per a trobar papers abans els escombradors no passessin.

Es llevava sense fer remor, no fos cas que la Nieta es despertés, i, abans d'anar-se'n, deixava vora del jaç de la petita un platet de molles de pa xopes de llet. Després ajustava la porta, i fins a mig dia.

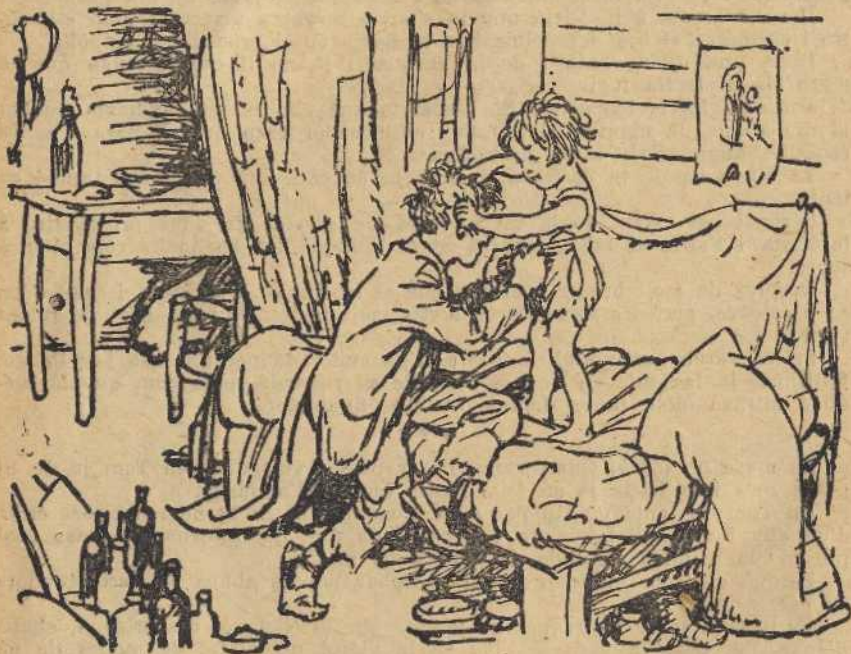
Però no vivia mai tranquil en Tom. A la millor, quan ja era qui sap on i el sac a mig omplenar, li venia al pensament que a la petita li hauria pogut ocórrer una desgràcia.—Potser es reventa plorant—pensava...—I bé, que s'hi reventi!

Però l'angúnia no el deixava, i no hi podia fer més. Mastegant queixes i butzinant com un burinot, se n'entornava cap a la barraca, per lluny que en fos, i no estava tranquil fins que tornava a veure la menuda, a la que trobava, si a mà no vé, dormint com una santeta.

Digueu si això era viure. N'estava tip i retip en Tom d'haver d'anar sempre amb l'esperit enfarlegat de preocupacions i temors per mor d'aquella criatura.

Ella, la petita ja s'hi havia avesat a aquell viure. Encara que algun cop es despertés abans d'hora i es trobés soleta a la barraca, no plorava pas. Es menjava el pa amb llet a grapadets i molts cops es tornava a dormir; i si no, es quedava amb els ulls ben fets a la porta esperant que en Tom tornés i li fes una carícia i la vestís.

Aquell moment li pagava ben bé l'estona de solitud a la petita, però a en Tom res no el compensava dels seus faties. Ell no s'hi avesaria mai en aquella vida. Tant com aimava la llibertat, aquell esclavatge li semblava insuportable. Ara que ningú no li pegaria si arribava tard a casa, no sabia pas fer-ho. Era una angúnia i una ànsia que no el deixaven deturar enlloc i el feien córrer sempre llestament, cap a la barraca. N'hi havia per enjegar

ho tot a la quinta força. Ja feia aprop d'un mes que no havia pogut fer pederades amb els de les barraques de la platja. Això no era viure. Després no li quedava mai cap cèntim per a llamineries, ni per a jugar a la ratlleta. Tots els cèntims que es feia amb el paper se n'hi anaven en llet i pa i espelmes...

La mare si que ho havia entés. Quina bona vida si ell també es desempellegués de la menuda i se la campés pel món.

Podria fer com d'altres feien, que no tenien casa, ni pares ni germans, i

tot el que guanyaven era per ells. Quin totxo que cal ésser per a carregar-se al damunt el pes de les obligacions!...

Això era molt bó de pensar mentres anava collint papers pel carrer. Però, encara no arribava a la barraca i es trobava la Nieta que ja l'esperava amb aquell cridar d'ocellet que feia, i amb el seu córrer incert i el gest dels bracets en avant, aleshores el mal pensament li fugia, i si no li fugia ell mateix l'empaitava.

Més, vingué un dia que els xicots del camp de dalt li varen tirar en cara la seva deserció. Ells es batien cada dos per tres amb els de la platja, i en Tom no hi anava mai. Algun dels xicots suposà que tenia por, i en Tom se li abraonà, que d'un xic més el desgracia.

Un altre, tot mofeta, descobrí la veritat:

—Es que sa mare els ha deixat i ell ha de fer les sopes i ha de portar la marreca a coll, com una dona.

Tots esclataren a riure i en Tom esdevingué pàl·lid com la mort i proferí aquestes paraules:

—Demà ho veureu si sóc com una dona!

Aquell vespre, en lloc de fer dormir la Nieta damunt dels seus genolls com feia cada vespre, la deixà al jaç de qualsevol manera.

La petita, sorpresa i ferida d'aquell fer inacostumat, esclatà en plors i li costà molt de dormir-se.

En Tom feia el cor fort: «Que plori tant com vulgui. No hi fa res que plori. Com més m'amoïna, més ràbia em fa, i més de gust la deixaré demà!» L'endemà s'alçà de bon matí. Havia dormit molt poc i tenia un rau-rau per dintre que ni sabia on tocava.

La Nieta dormia profundament. El seu respir es deixava sentir, tan mesurat, tan ple de confiança...

En Tom anava i venia, passava i traspassava pel davant del lletet—sense gosar mirar-la...

Finalment, obrí la porta. La porta rondinà i en Tom es quedà escoltant un instant per veure si s'havia deixondit.

No; encara dormia...

Fent un va-i-tot, en Tom sortí, tancà la porta darrera seu i es posà a córrer per a fer-se més l'efecte de que havia tingut pit d'abandonar-la.

Però, tot d'una es deturà vacil·lant. S'havia oblidat de posar-li el plat de sopes de llet. Abandonar-la si, però deixar-la morir de fam, això no!...

Tornà enrera i li semblà que el cor se li eixamplava.

La petita s'havia despertat. En Tom restà un instant indecís. Si li diria alguna cosa o no li diria res... Res! La petita prou allargava els bracets, però ell, com si no la veiés. Arreglà el pa amb llet i li deixà el platet sense parlar-li.

La petita el mirava fer amb uns ulls tristos, com si ho conegués que el germanet la volia deixar.

En anar cap a la porta, a en Tom li semblava que duia un quintar de pes en cada cama.

Obrí la porta, ben disposat a sortir, però en girar-se s'adonà del mirar de la petita, d'aquells ullassos que el seguien dessolats, i ja no tingué cor per a passar la porta.

Tornà enrera i prenent en sos braços la germaneta, l'omplènà de petons i com qui diu li mullà les galtes amb les seves llàgrimes.

—No, Nieta, no et deixaré! Mai, mai no et deixaré!

I la menuda, com si ho entengués, se li arrapava més fort que mai en el coll i li refregava les galtones per la cara.

Tot d'un cop en Tom pensà en els companys, i això li donà un mal gust de boca que li feia tornar amargantes les carícies.

Més no fou cosa sinó d'un instant.

—Ja ho veurien, si ell era una dona!

Quan fou el caient de la tarda, en Tom agafà la Nieta a coll i se n'anà cap el camp de dalt on es reunien els companys.

En veure'l arribar amb la criatura al braç, ja varen començar les riotes i les bromes. Però en Tom anava avençant, seriós com un jutge; pàl·lid, això sí, però amb un mirar tan resolt i autoritari que el riure es glaçà en els llavis d'alguns d'aquells xicots. Un que seguí rient, amb una boca com un calaix, en Tom l'arrepiegà pel braç, amb la mà que li quedava lliure.

—Que rius, tu? De qui et rius?—li preguntà amb la veu concentrada, a través de les dents juntes.—De qui et rius covart, més que covart!

I, mostrant-li la menuda que mirava, tota atemoritzada, li manà d'un to que no donava lloc a replicar:

—Li fas un petó de seguida, o et rompó la cara!

I, extrenyent-li fortament el braç, l'atansà vulguis que no a la petita fins que li hagué fet el petó.

La Nieta li tornà la besada i el xicot se'n sentí tot afalagat.

Al cap d'uns moments, arribaren els de la platja que venien disposats a fer pedrades.

Els del camp de dalt es miraren indecisos un instant, però tot d'una, talment com si s'ho haguessin dit, s'avençaren uns quants vers l'adversari amb les mans en amunt en senyal de pau, per a dir que no hi podia haver pedrades perquè ara els del camp de dalt tenien una nena i la podria tocar algun roc perdut.

JOSEP M.ª FOLCH I TORRES

PATUFET - FILMS

PELICULA DE LA SETMANA

No és pas el més admirable dels vestits que han estrenat el gegant i la geganta pel «Corpus Christi» d'enguany, l'elegància de llur «corte», ni la rara propietat dels models indumentàries, que acusen la mà d'En Gual qui en aquesta llei de coses és un mestre consumat. No és tampoc la gran riquesa de les estofes i els draps que al preu a que estan les robes deuen costà un dineral. Ço que més ens va sorprendre i ens deixà boca-badats, es... ja deuen figurar-s'ho,

l'exacta puntualitat amb que el sastrer i la modista que vesteixen els gegants varen teni's-hi la roba per al dia senyalat, car la costum que ara priva entre aquests industrials és per cert ben oposada a comportament semblant. Així jo, per un exemple, —i com jo els demés mortals que disfrutem d'una alçada de sis pams a tot tirar— els trajos que ens fem per «Corpus» els estrenem per Tots Sants, a menys—com se'n donen casos—que no ens vinguin per Nadal.

NYIC

La «lleï seca»

D'ençà que als Estats Units regeix la «lleï seca», o sigui la prohibició de les begudes alcohòliques, que els aficionats al mam es valen de tota mena d'enginyers amb tal de burlar les disposicions legals sobre el particular.

Així es dona el cas de molts dependents de comerç i funcionaris públics les plomes estilogràfiques dels quals no són més que dipòsits de «wyski»; de dames presumides els tocadors de les quals estan plens d'ampolles que sots l'etiqueta de tal o qual loció oculten subrepticament curaçao, benedictina o kummel; i quinsquens de petroli els dipòsits dels quals contenen petricó i mig d'aiguardent de Valls o d'allà on sigui.

Res, però, tan ben trobat com el procediment que ha posat en pràctica cert farmacèntic, el qual expen unes bufetes d'oli de recina, que contenen... «chartreuse» de la més llegítima marca.

I s'assegura que, d'un quan temps ençà, és innombrable la gent que necessita purgar-se.

JORDI-BUSCA

ENDEVINA, ENDEVINETA

JEROGLIFICS COMPRIMITS

B B B
R R R
A A A
M M M

} animal

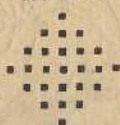
JAUME MASSOT.

C mi O ca R

J. JESUALD B.

cel

ROMBO

Posant una lletra a cada punt podrà llegir-se, vertical y horitzontalment: 1.ª ratlla, consonant; 2.ª, part del cos; 3.ª, planta; 4.ª, ocell (plural); 5.ª, atuell de cuina; 6.ª, nombre, y 7.ª, consonant.

J. JESUALD B.

Solucions a l'insertat en el número anterior

Al jeroglífic comprimit:

Per igualadins, Igualada

Al mosaic:

G, pap, palas, galapat, papal, sal, t

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Carrer Cardenal Casañas, 4 (Riera del Pi)

Eduard i Josep Solà, impressors - València, 200 - Telèfon 1282 G.-BARCELONA

—Papà, el mestre m'ha dit que tenia de comprar un «globo terràqueu» ben gros.

—Està bé, mira en qualsevol botiga el què val.

—M'han dit en una botiga del carrer de Pelai que un «globo terràqueu» val 22 pessetes.

—Caram, no! No tinc bossa jo per a fer aquestes compres.

—Aguanta tu el mirall i veuràs com tot seguit ho soluciona això del «globo terràqueu».

—Veiam, senyala l'«Equador».

—Aquí?...

—No, un xic més cap el platell. Aaara!...